

Gjenboer, for at man kan have nogen Sikkerhed for, at man ikke er udsat for at faae sine Kreaturer smittede af en saadan ondartet Sygdom, ved at man visiterer, at de fjøre ud med de syge Dyr. Naar saa, saaledes som det er foreslaaet, Ordene „saavidt mulig“ udgaa, kommer der til at staa saaledes, at Politimesteren kan anordne disse strengere Forholdsregler, men det veterinaere Sundhedsraads Betænkning skal indbentes, forinden saadanne For skrifter og Forbud kunne udstedes. Det Sidste hører ind under Vædringsforlaget under Nr. 14, og jeg vil meget anbefale det ærede Thing at vedtage det. Vædringsforlaget under Nr. 15 kan heller ikke volde nogen videre Uleilighed. Det angaar tuberkuløse Dyr og bestemmer, at de kun maa afhændes til Fædning og Slagtning. Vædringsforlaget under Nr. 16, er jo egentlig det Hovedpunkt, som vi have forlygt at faae noget Virkeligt ud af. Vædringsforslagene under Nr. 16 og 18 høre i Grunden sammen, og at de ere stillede under forskjellige Numre, betyder i Virkeligheden ikke Andet, end at der er forlangt delt Afstemning derover. Disse Vædringsforslag angaa Tuberkulose, som jo i den senere Tid har vaakt en Del Opmærksomhed. Det er en smigende Sygdom; saa vidt mig bekjendt, er den ubelbredelig, og den er smitsom, og det Ulykkelige derved er jo netop det, at Sundhedsautoriteterne, saavel Læger som Dyrlæger, ere enige om, at den kan smitte fra Dyr til Mennesker og for Resten ogsaa omvendt; det er navnlig gennem Mælken af Mælk og Kjød, at den kan smitte Mennesker. Det er en saa uhyggelig Sygdom, at vi finde, at der bør gjøres noget virkelig Alvorligt, for at vi kunne blive i Stand til, om ikke helt at udrydde den, saa dog hæmme den meget betydelig, og jeg tror, at det kan lade sig gjøre, naar der vises god Villie fra alle Sider. Udvalget har været af den Mening, at det bedst kunde ske, naar vi indrette det saaledes, at Befolkningen og Dyrlægerne bleve i Stand til at arbejde Haand i Haand med hinanden, og at der saa fra Statskassens Side kunde blive udredet en Præmie for at faae de syge Dyr tilintetgjorte og derved hæmme Smitte videre Udbredelse. Nu er det jo vistnok saaledes, at grumme Mange bære sig ad paa den Maade, at de, saasnart de have et Dyr, der viser Tegn paa at have denne Sygdom, se sig om for at faae det afhændet, men det bliver ikke altid i første Linie til Slagtning. Det fører saa til, at Dyrene komme paa Markedet og blive spredte over en hel Del Steder, og derved bliver Sygdommen mere udbredt. Der er et Bilag under Nr. 5

undertegnet af Hr. Barner, Forpagter paa Løvenborg, hvor han ogsaa kommer til at omtale en større Gaard, hvor Tuberkulosen var udbredt; de forsøgte at udrydde den, og det skete derved, at de folgte hele Besætningen til forskjellige Handelsmænd. Han siger, at de daarligste maaste strax vandre til Hølsefabrikerne, men de øvrige bleve spredte omkring. Det kostede en hel Del Penge at faae udryddet Sygdommen paa Gaarden, men det Jarligste derved var det, at Sygdommen maaste derved blev spredt til 60—70 andre Steder og derved kunde forvoldes andre Ulykker. Det er ogsaa efter min Mening det Jarlige ved den Historie, og derfor er det, at vi have foreslaaet, at naar Dyrlægerne blive opmærksomme paa Dyr, der lide af Tuberkulose, skulle de for at fikke, at Dyrene ikke blive afhændede til Andet end Fædning eller Slagtning, sætte et brændt Mærke paa Huden paa et let kjendeligt Sted; om den Maade, paa hvilken det skal ske, kan Ministeren udstede nærmere Bekjendtgjørelse; derved kunde man blive i Stand til at vogte sig for at kjøbe saadanne Kreaturer. Det vilde let blive opdaget, naar de kom paa Markedet eller forsøges bortsolgte ved Auktion, og man blev i Stand til at følge deres Spor, saaledes at de uhyggelige Overførelser af Smitte fra det ene Sted til det andet kunde blive undgaaede. Den ærede Minister har foreslaaet i sit Forslag at ville hde Foreninger, som satte sig til Formaal at bekæmpe Tuberkulosen, nogen Støtte, navnlig med Hensyn til Dyrlægeundersøgelser. Vi have fra først af havt nogen Betænkning ved det, idet vi vare bange for, at disse Foreninger med Understøttelse maaste vilde blive noget vanskelige at faae dannede og altsaa ikke komme saa Mange til Gode, som Hensigten i Virkeligheden maatte være, og vi have derfor foreslaaet i det, som foreligger her fra Udvalgets Side — maaste med Undtagelse af et enkelt Medlem — at Kvægsavl- eller Meieriforeninger lettest vilde dannes, naar de satte sig til Formaal at bekæmpe Tuberkulosen, og naar der kunde blive tilfikkret dem om ikke Erstatning, saa dog at denne Undersøgelse ved Dyrlægen blev afholdt af Statskassen. Hvad der her er foreslaaet, er et Kompromis, vi ere blevne enige om i Udvalget for at samle saa Mange som muligt om det, for at optræde med saa stor Styrke, som det er nødvendigt for at føre Noget igjennem; saafremt der skulde være enkelte Medlemmer, der vare noget bange for, hvad der her er foreslaaet, nemlig at „Staten godtgjør Foreningerne efter Regning, hvad de maatte have betalt for to Gange aarlig at lade alle de Foreningen om-